

ЖІНКА У ЗОНІ

Інна гарячково висипала з косметички увесь свій золотий аптечний запас і почала з жахом ковтати таблетки. Кваплячись, від ознобу стукала зубами об склянку, вона облила себе водою з корвалолом. Линула його півпляшечки з переляку, не рахувала крапель.

У вухах шуміло, як у турбінному цеху. Холод трусив її тіло так, наче її було вмкнено до струму. Прохогом кинулася у коридорчик, де санвузол здавалося, що вона випала настій з усієї споришів прип'ятських, і вони женуть з неї воду, а людина - це на сімдесят відсотків вода, і життя з води пішло... Її життя, немовби вода в піску, пропадало без сліду. Стільки води з неї виходило, як з Прип'яті у повінь, - волосся було мокре, руки, обличчя теж...

Вона лежала високо на окривавленій подушці. Холодні, змочені водою бинти на

Хлопчик заперечливо похитав головою. І - зник.

Вона дивилася знетямленим поглядом на саркофаг, питала в нього: "А де ж... мій... синок?..."

Повітря посивіло до свинцевого туману. Ніби запорощене сивим попелом. І кульбаби сивіли, повільно облітали на очах. Повільно... Повільно... Повільно... Над саркофагом ішов сніг. Відсвічував на даху малиновим світлом розсипаних малинових хвоїнок.

"Це від нього малинові паростки", - встигла подумати вона і прокинулася...

Інна прокинулася немов побита. Боліло все тіло. Єдина думка була: відмітити відрядження і забиратися з зони. Може, якби мала здоров'я, вона лишилася б тут на весь вік. Велетенська лабораторія, полігон... Роботи тут якраз на вік і вистачить. Сумної, але потрібної роботи. Це якби... А так... Не тратьте, кумо, сили!.. Все одно, - раптово затято, торжествуюче подумала, - вона лишилася своєю крапелькою крові в цій землі. Це її зона болю. Вона тут - своя.

Інна збрала блокноти, випрала навопочку, бинти, затерла холодною водою плями крові на напірнику. Сказати комендантші, вибачитись, подумала. І відчула: вога шкіра, мокра, ніби з-під душі потилиця видавали її пекельну нічку з головою... Вона примусила себе стати під звичний, прохолодний, тонізуючий струмінь води. Нехай повертає їй життя, яке забрала.

Проте легше їй не стало. Ноги підгиналися від слабості, зрадливо тремтіли. Треба прилягти. Ще є час...

~ 16 ~

У мене дві години попереду. Машина йшла у Київ, я думав, нічого, я встигаю. Ганяв по колу, як іподромний кінь. Грошей напозичав та ще свої всі, скільки було, - разом ціла купа, я сам стільки зроду не мав. Вистачить і на пам'ятник, і на всі поминки та перші роковини.

Можна ще поголитися... Та краще б не починав - порізався, наче семикласник, що вперше бритву до рук узав.

Яка в мене кров світла, швидка - йде, не зупиняється. Буває темна в людей, а в мене ось така - аж світиться-грає... Може, їй записку кров'ю написати?.. Ні, вона подумає, що я здурів...

А що я їй напишу? "Я люблю тебе, Ксюхо"? Ні, можна так: "Не покину тебе ніколи. Твій..."

Не годиться. "Ніколи". "Твій". Не визнаю я цього. Терпіти не можу. І вона також терпіти не може. Бо ніхто нічого не знає. Про себе і взагалі. Хіба я думав, що Павло так зразу помре? А вона - хіба знала?.. Стоп!.. Вона, мабуть, знала. Тому й нагнала мене.

Ось так. То вона й зараз не захоче мене бачити. (Мій двійник постукав мені пальцем по лобі: "Ігоре, ти здатний щось розуміти в жінках?!").

Я пнув ногою табурет. Пішов ти к... Все.

Клапті газети відклеювались з підборіддя - кров не зупинялася. Наче якась вода, а не кров!.. Чорт би її взяв.

Може, мені не їхати, а гроші переслати телеграфом?.. На адресу його батьків. Про всяк випадок я взяв у хлопців адресу. Це правда, їй там не до мене...

Ні, я не негідник. Я поїду.

А записочку?.. Я знаю, що треба написати. "Прости". І все, хай вона як хоче. Більше нічого. І не кров'ю, звичайно.

У Києві я подзвонив з автомата. Кирюшка взяв трубку. Я помовчав і повісив свою. Походив уздовж газонів, подивився на її вікна... Знову подзвонив. Кирюшка знову взяв трубку, сказав:

- Це ви, дядю Ігоре? Мама сказала, що нікого не хоче чути. - Помовчав, додав, видно, з підказки: - І бачити.

Я знав. Чесно кажучи, я так і знав з самого початку. Тим більше зараз, тепер...

(Далі буде)

3 поштові привітання!

Кожне поштове відправлення у зону відчуження чи із зони «відчуває» тепло ніжних рук чорнобильських поштарок Ольги КОРІНДОВИЧ (ліворуч) та Світлани ХОМЕНКО. За їх оперативних старанних послуг ніколи не переривається живий обопільний зв'язок між людьми. Надійний, чуйний зв'язок від сердець до сердець...
Фото Миколи ПЕТРИЧЕНКА.

перенісці, на лобі... Як довго тривав цей жах? Вона вмрала, як тоді, після операції... І не вмерла.

Інна почала провалюватися в сон, і кризь дрімому іронічний проблиск свідомості показав їй глумливого язика:

"Славна молодичка. Сил - на одну нічку"...

Снився їй Івасик. Наче біг галявиною жовтих кульбаб у Прип'яті, де Режисер знімав сюжет для фільму, і тікав од неї, бешкетник, за колючий дріт... Біг - і сміявся. А вона хотіла крикнути йому, що не можна туди, там похований рудий ліс!.. А голосу не було. Він дражнив її гілочкою (сосни чи ялини? - вона не зрозуміла), малиновою гілочкою з довгими голками, грайливий, як мале кошеня. І він таки побіг туди, до станції, до єдиної сосни, що лишили її свідком, бо розп'яттям росла... Синок біг повільно, ніби не торкаючись землі, тікав чомусь од неї, а вона його, так само не торкаючись землі, в повітрі доганяла... І плакала. Мала перейняти, уберегти, вхопити в обійми, встигнути, поки його не сховав саркофаг...

А він все плив у золотому повітрі, і вона за ним... ніби заманював її кудись. І пливли кульбабки разом з ним, а його кучерика повільно розвівалися золотими пасемцями на сонці, та враз почали сивіти, як попелом узялись.

"Синку! Синок!" - гукнула вона, вибіваючись із сил.

Хлопчик обернув личко, і вона не впізнала його.

"Ти не Іванко..." - прошепотіла.

(Продовження. Початок у № 45-64, 67-68, 81-88, 1997 р., № 3-4, 29-34, 39-54, 1998 р.)